DE VORBĂ CU FOȘTII INTERNAȚIONALI

BAZIL MARIAN a trecut de **Teodorescu** și **Naciu** și șutează la poarta lui **Lăzăreanu** (Fază din meciul C.F.R. – Dinamo București).

BAZIL MARIAN

„bombardierul" prin excelență

Cu Bazil Marian, discuția nu-și caută ambianța în aroma cești cafea sau în fumul de țigară, și nici în păharelul de vin dezlegător de limbă. Bazil nu bea cafea, n-a fumat niciodată, iar cît privește păharelul... acesta nu cadrează cu sobrietatea camerei de la hotelul sportivilor „23 August", unde actualul antrenor al lotului nostru olimpic și-a stabilit „cartierul general" înaintea turneului proiectat în America de Sud.

Dar discuția se poate închega și fără aceste stimulente, dacă apeși pe pedala capabilă s-o declanșeze. Aceasta e fotbalul !

Bazil Marian e omul „pasiunii unice". Desigur, îi place, ca orișicui, să citească, să meargă la teatru (de altfel, soția lui este actrița Virginia Stingaciu), să călătorească — dar pasionat cu adevărat nu e decît de ceea ce se leagă de fotbal. „Nu pot concepe să trăiesc fără să respir aerul stadioanelor, fără să aud tumultul tribunelor. M-am obișnuit cu rigoarea orelor de antrenament, cu febra deplasărilor, cu emoția începuturilor de meci și-mi place să fiu părtaș, într-un fel sau altul, la crearea acestei atmosfere. Am jucat fotbal timp de 19 ani și am rămas în continuare alături de el, pe viață, alegîndu-mi și calificîndu-mă în meseria de antrenor".

— E o profesie de credință, impresionantă ! Și de cînd primul contact cu... magneticul balon rotund ?

— La Uioara, unde m-am născut la 7 noiembrie 1922 și am făcut primele clase de școală, am tras și primul... șut la poartă. La 13 ani eram legitimat la echipa locală „Solvay" — bineînțeles la pitici. Antrenamentele organizate și meciurile nu-mi potoleau totuși suficient pofta de minge și-mi completam totdeauna „porția" cu jocurile de pe maidan, cu colegii de școală. Fără această „pregătire" suplimentară nici nu cred că aș fi putut progresa. Descătușat de răspunderea pe care ți-o impun meciurile oficiale, aici îmi puteam exersa în voie execuțiile tehnice (căutam să copiez ceea ce vedeam la cei mari), mă perfecționam în dribling, îmi puneam la treabă piciorul stîng, pentru a-l face să egaleze în abilitate pe cel drept, șutam — șutam mult, din orice poziție. .

— ...ajungînd astfel, peste cîțiva ani, unul dintre cei mai temuți „bombardieri" ai fotbalului nostru !

— Eh, a mai durat pînă atunci... Între timp, mi-am continuat liceul la Cluj. Am jucat alci la juniorii „Victoriei", „Victoria" era echipă divizionară A și ambiția mea era să joc în prima formație, alături de Felecan, Cociuban, Căpușan, Muntean. Numele meu... rima cu al lor, iar diferența de nivel tehnic se șterge văzînd cu ochii, astfel că după cîteva meciuri reușite la juniori, în 1938 am fost promovat. De atunci, socotesc că am început să fac cu adevărat fotbal de performanță.

— Vicisitudinile anilor de război v-au purtat apoi prin alte orașe și pe la alte echipe Mi-amintesc, de pildă, de „Mica"-Brad (tot o formație de Divizia A), pentru ca prin 1941 să vă stabiliți în București, la „Carmen". Aici, în cadrul acestei echipe v-ați cîștigat o adevărată popularitate în rîndurile publicului...

— Recunosc că m-am bucurat de simpatia iubitorilor fotbalului, dar aceasta a venit ceva mai tîrziu. Am avut ghinionul, cred, de a mă naște cu 10 ani prea devreme ! Fac parte din generația de sportivi cărora războiul le-a întunecat posibilitatea de a se afirma pe deplin. Abia în anii reconstrucției, după Eliberare, cînd țara și poporul nostru renășteau la o viață nouă, fotbalul a putut lua avînt. S-au construit și reamenajat stadioane, tribunele s-au populat de un public nou, mai numeros, mai entuziast...

— ...care v-a urmărit cu interes și atunci cînd ați jucat la „Carmen" cît și, mai tîrziu, în 1947, la C.F.R. — actualul Rapid — dar mai ales atunci cînd purtați tricoul selecționatei țării. Îmi aduc aminte că prin 1946 vi s-a acordat și cinstea de a fi căpitan al echipei reprezentative. Apropo, de cîte ori ați fost selecționat ?

— Am jucat de două ori în echipa reprezentativă de juniori, o dată la „B" și de 21 de ori în națională „A". Dacă vă interesează, aș adăuga că am susținut de-a lungul activității mele de jucător (care a durat pînă în 1954, încheindu-se la Rapid), peste 600 de meciuri oficiale sau amicale.

— Și întotdeauna, numai pe posturi de atacant...

— Mai precis, numai ca inter dreapta sau stînga — cu excepția junioratului, cînd am fost și centru înaintaș. Ce să fac ? Din totdeauna m-a atras ca un magnet poarta adversă și am încercat să-mi satisfac această pornire, înscriind cît mai multe goluri. Trăgeam cu sete — cu predilecție de la distanțe variind între 16 și 25 de metri — și-mi producea o plăcere deosebită cînd șutul meu scutura plasa porții din față. Dar pentru a ajunge la această siguranță pe șut, mi-au trebuit multe, foarte multe ore de exercițiu, chiar și în anii cînd atingeam maturitatea fotbalistică.

Bazil se însuflețește vizibil atingînd această temă dragă inimii lui.

— Fără îndoială că în fotbalul actual — **continuă el** — valoarea unui atacant se măsoară după capacitatea lui de a îmbina jocul de creație cu realizarea finală, dar cred că în toate timpurile, marii atacanți s-au remarcat prin reușita finalizărilor.

— Oare această sete de a marca nu v-a împins spre un joc prea individual ?

— Nicidecum. Atît la „Carmen" (în compania colegilor de linie : Farcaș, Iosif Covaci, Torjoc sau Bonațiu, Gică Popescu sau Tr. Iordache), cît și la C.F.R. (cu Lungu, Filote, Tănăsescu și alții), noi toți ne cunoșteam bine posibilitățile, caracteristicile, stilul de joc. Exista o perfectă coeziune, și sufletească și tehnică, ceea ce ne permitea ca, în funcție de condițiile tactice concrete de moment, să lăsăm unuia sau altuia sarcina de a finaliza. Pe de altă parte, nimeni nu fugea de răspunderea șutului în momentul oportun, decisiv. Rezultatul era că se marcau multe goluri — și spectaculoase. Eu cred că și în ciuda condițiilor actuale, ale apărărilor aglomerate, s-ar putea înscrie mai mult, dacă atacanții ar fi mai stăpîni pe acest deosebit de important procedeu tehnic care e trasul la poartă.

— Deci, în rezumat, care sînt criteriile după care apreciați — ca antrenor și specialist în pregătirea tinerilor fotbaliști — valoarea unui atacant ?

— Îl judec după cum manevrează din punct de vedere tehnic balonul, după cum se orientează în teren și, în special, după cum rezolvă situațiile de joc în faza de finalizare.

— Și aveți un exemplu concret de jucător care să se apropie de imaginea atacantului ideal ?

— Pentru fotbalul de pe vremea mea, îl aveam ca model pe Baratki, de la care am încercat și am reușit într-o oarecare măsură să preiau unele „taine" ale fotbalului, iar în prezent Eusebio mi se pare întruchiparea cea mai reușită a atacantului, prin buna manevrare a mingii, prin „scrima" fotbalistică pe care o practică pentru evitarea atacurilor adversarilor, prin modul cum se deplasează pe teren — cu schimbări de ritm, frînări și accelerări alternative — și prin calitatea și varietatea procedeelor de șut.

— Observațiile dv. le găsesc judicioase și interesante. Cred că publicarea lor în coloanele revistei Fotbal va fi utilă tinerilor atacanți din echipele noastre, care vor încerca, poate, să se încadreze în criteriile dv. de apreciere.

Interviu consemnat de
C. DIAMANTOPOL

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE NUME

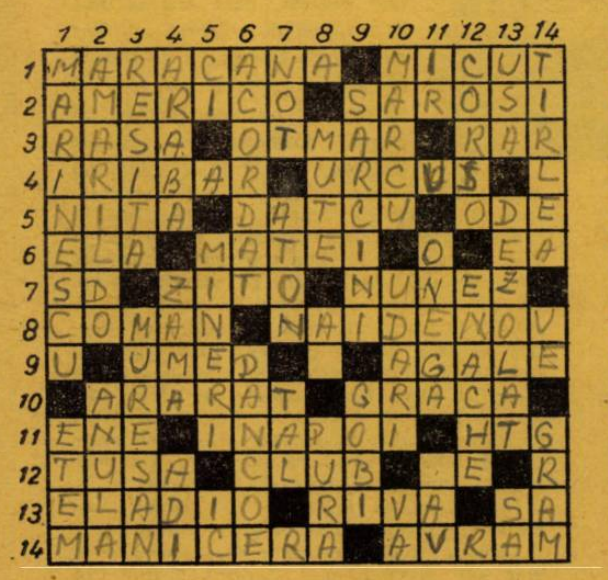

ORIZONTAL : 1) Marele stadion din Rio — „Antrenorul...", supranumele fostului antrenor al lotului italian, Dr. Fabbri. 2) În poarta echipei portugheze în meciul de la Porto cu România — Renumit jucător din trecut al echipei Ferencvaros. 3) Razantă — Unul din cei doi frați Walter — Nu prea des. 4) Portarul spaniolilor la C.M. din Anglia — De la lanterna înspre lider. 5) Jucător craiovean și numele unui arbitru — Ultim apărător dinamovist — Poezii lirice. 6) Nume feminin — Lîngă și în... numele lui Mateianu — Dînsa. 7) S. Drăgulici — Mijlocaș brazilian — Fundaș mexican. 8) Portar al piteștenilor — Apărător al porții bulgare. 9) Ud — Ritm... lent. 10) Echipă din Erevan — Mijlocaș portughez. 11) Nume de tradiție la Dinamo — Obișnuită pasă a aripilor — Abreviație în botanică (Hartig). 12) Limita fotbalistului — Echipă — Intre... bare ! 13) Printre fundașii lotului spaniol din Anglia — La Cagliari și în lotul italian — Sorin Avram. 14) Fundaș uruguayan — Extremă din Calea Plevnei.

VERTICAL : 1) Antrenor al petroliștilor — Junior pe litoral. 2) Cunoscut atacant brazilian — A nu acorda golul. 3) Localitatea lui Arnotchi, Stiegenbauer și Nestorovici (CSM) — Atacant la Poli. 4) Cupă orientală — Orașul unei victorii a lui Scipione Africanul — Adrian. 5) Dimpotrivă — Jucători de la Lupeni, Petroșeni sau Baia Mare — Pană. 6) Gol... aprobat — Apărător rapidist (2 cuv.). 7) Lac egiptean din trecut — Neîntonat — Șahist sovietic. 8) Fără grai (fem. pl.) — Schimbă direcția de înaintare — Curată. 9) Misiuni pe posturi — Deșert asiatic. 10) Înaintaș clujean — Stropiri — Vasile Anghel. 11) Alifie — Jucător la River Plata — Gol. 12) Jucător italian supranumit „stîngaciul divin" — Jucător la Dinamo Obor. 13) Poartă — Fiecare dintre învinși — Sare la cap ! 14) Jucător la U.T.A. — V — Portar al Jiului.

Cuvinte mai puțin cunoscute : Htg, Not.

FOTBALUL ÎN DRAMATURGIE

După cum se știe, ultimul număr al revistei de literatură universală „SECOLUL 20" a fost consacrat temei „LITERATURĂ ȘI SPORT".

Revista publică dialogul scenic „Cei unsprezece în fața porții de aur", **al scriitorului francez HENRY DE MONTHERLANT.**

Reproducem o scenă din piesă, în traducerea lui H. Grămescu:

PERSONAJE :*

INTERUL, căpitanul echipei a treia de fotbal a unui mare club parizian, 26 ani, 1,74 m., 69 kilograme.
JACQUES PEYRONY, extrema dreaptă, elev de liceu : 17 ani, 1,71 m., 62 kilograme.
RAMONDOU, half centru, student.
BEYSSAC, fundaș, vînzător într-un magazin de articole de sport.
GRĂDINARUL-ȘEF al stadionului.
și
FOCUL

INTERUL, BEYSSAC, RAMONDOU

Jucătorii, în haine de oraș, stau de vorbă. În al treilea plan, un ingrijitor strînge morman frunzele moarte. Mireasmă de frunze moarte și de chewing-gum.

BEYSSAC : Ni se propune să trecem în echipa unui alt club, mult mai puternică decît aceasta, sub conducerea faimosului internațional englez Blackwater, cu mai multe avantaje. Am fi nebuni să refuzăm. Ești foarte drăguț cu părerile tale de rău, dar ai să ne înlocuiești ușor.

INTERUL : Sînt năucit. Din tot ce-am trăit împreună, nimic n-a fost destul de puternic pentru a vă reține...

RAMONDOU : Dacă te împiedici în astfel de considerații, n-ai să avansezi niciodată-n nimic. Dar, de bună seamă, vom fi întotdeauna oleacă înduioșați cînd ne vom gîndi la vechiul club.

INTERUL : Noi ne-am bizuit unul pe altul și, cînd ai gustat așa ceva, credeam că e greu să-i uiți gustul. Am mîncat împreună și ne-am împărțit nădejdile, cum ne-am împărțit pîinea și vinul, cum ne-am împărțit totul. Dar, în fond, era ceva de neîmpărțit. Astfel, obiceiurile noastre, culorile noastre, însăgnele noastre, strigătul nostru de repliere, golurile victoriei noastre, le părăsiți și, nu numai atît, vă puneți sub comanda unui căpitan străin ! Și îi veți întîlni pe alb-negri și veți îndrăzni să jucați contra lor ?

BEYSSAC : Ce trebuie să luăm aminte este că tu, care ne-ai făcut de-atîtea ori teoria spiritului sportiv, nu ai nimic din acest spirit.

INTERUL : Pentru voi, fotbalul, văd acum, înseamnă a înscrie cît mai multe goluri.

Pentru mine, era un exercițiu care făcea parte dintr-o regulă a vieții.

BEYSSAC : Absența noastră cu ce...

INTERUL : Aveam iluzia că această viață împărțită frățește ne sudase pe toți unsprezece. Trei sînteți gata să părăsiți echipa mea și să dovediți astfel că ea n-a însemnat mai nimic pentru voi. Nu discut concepția voastră despre sport — în fotbal, a ajunge campioni ; în atletism, a colecționa recorduri — ba chiar o găsesc întemeiată cumva. Dar eu am visat o astfel de unitate sufletească la echipa noastră, încît mă îndoiesc că aș mai avea inimă să rămîn într-un club în care voi nu mai sînteți.

RAMONDOU : Să renunți la joc pentru o chestiune de persoane !

INTERUL : Lumea se conduce după chestiuni de persoane.

(Sosește Peyrony).

Aceiași, JACQUES PEYRONY

INTERUL : Tu părăsești clubul ?

PEYRONY (ursuz, dușmănos) : Da !

INTERUL : Cîte strădanii irosite !

PEYRONY : Nu sînt oare liber ?

INTERUL : Voi toți sînteți liberi, numai eu nu, pentru că, îmi dau seama acum, eu depind de voi.

PEYRONY : Mi se oferă prilejul de a mă ridica la o clasă internațională. N-am să stau pe gînduri.

INTERUL : Tot ceea ce ai trăit împreună cu echipa nu contează în ochii tăi nimic ?

PEYRONY : Nu.

INTERUL : Monstrule ! Monștrilor ! Nu degeaba ați fost porecliți „Pui de lei". Băieți cu ochii duri. Cîtă suferință — sînt sigur — le-ați provocat voi mamelor voastre ; parcă le văd cum vă așteptau seara, cînd vă întorceați de la meciuri, cum nădăjduiau un cuvînt bun, și voi intrați fără să le dați bună seara și nu deschideați gura la masă și ele suspinau : „Am avut totuși un băiețel, pe vremuri..." (Peyrony ridică din umeri. Atunci, deodată, cum în eprubetă un corp se schimbă în altul, emoția Interului se transformă în mînie. Pălește, face un pas către Peyrony). *Nu-ți dau voie să pleci.*

PEYRONY : Cum ?

INTERUL (sufocat, aproape bîlbîindu-se) : *Nu pot să accept lipsa ta în ceasul cînd am nevoie de tine. Am alcătuit această echipă cu tine pe extrema dreaptă, cunoscîndu-ți calitățile și defectele. Aveam o linie de atac bună, bine echilibrată, pregătită pentru execuții de mare subtilitate. Unde să mai găsesc un om tot atît de sprinten ca tine ? Și care să știe să se plaseze ca tine ? De altminteri, nici nu vreau să-l caut. Nu-i numai atît, și e foarte simplu : nu pot să accept ca tu, care-mi datorezi tot ceea ce ești, să-mi lipsești în ceasul cînd am nevoie de tine.*

* În scenele reproduse nu apar decît primele patru personaje.